

Fiatal költők versei, Gelencsér Milán ajánlásával

Csete Soma idén érettségizett, de a hangjában már nem csak a más hangok közötti tájékozottság, hanem a szelektálás is megmutatkozik. Egyelőre óvatosan, szikárabban kapcsolódik a divatos kortárs versnyelvhez. Kombinatorikusan. Örülök, hogy az elsők között mutathatom meg az olvasóknak és kíváncsian várom (többek között ilyen sorok miatt: „*a gyermek már rég otthagyt a kerítést / a magával vitt rácsokat pedig eldobálta / mert fognia kellett a kezét*”), hova fejlődnek ezek a versek.

Csete Soma

az építész

1

egy hatalmas várost tervezek bele a semmibe
mértenilag tökéleteset
párhuzamosok derékszögek tánca
tervrajz feszül most már a horizontig

2

és akkor nekiállok
mint játékos a kockákat hintem el a házakat
szétfeszítem a hidakat a folyóm fölé
templomok és pályaudvarok közt lépkedem
ujjam nyomán nyílnak a fák
parkokat hányok ide-oda
fogpiszkálóból óratorony lesz a főtérré
mi üres morzsás tányérom csupán
gyertek emberek gyertek
hisz nektek csináltam mindent
lakjátok be művem
és jönnek és jönnek
nyüzsgő kassá deformálják városom
de így van rendjén ez

3

négymeletes ház egyik erkélyéről
most zsvvaj hallik ki
üvegcsörrenés dugópukkanás
krémes zongoraszó

gyufa kerestetik
nincs senkinél hát kérem így nem lehet rágyújtani
már rohannék is vágtaznék felfelé hozzájuk
megnyúlnak a falak összetöpörödöm
pedig tényleg szaladnék teli tüdőből
oly távoli már az erkély
gyufa is került valahonnét

4

utazás zajai monoton köröttem
szemem felcsillan
tán a horizonton már a városhatár sötétlik

beszélgetések

tél

kéményszag csapja meg orrunk
már megint tél lesz? kérde
bólintok
és némán lépdelünk tovább
az erdő felé

elkéstél

már csak elbújni tudok szavaink mögé
mint gyermekkoromban a kerítés rácsaihoz
mikor anyámat vártam
hogyan megérkezzen értem az óvodába
kezében kistestvéremmel
sosem volt kistestvérem
kicsit elkéstél
a gyermek már rég otthagya a kerítést
a magával vitt rácsokat pedig eldobálta
mert fognia kellett a kezéd

sövény- és fűnyírás

azért a legrosszabb veled beszélgetni
mert nem tudom hogy te is érzed-e előre
az elvesztegetett évek súlyát

hátrahagyások

amikor elmész úgy hagyod
a mosogatóban a kávésbögrét
mint ahogyan én hagyom hátra
neked szenttelenül a válaszaim
hogyan te buzgón összeszeded őket
te is tudod nem kellesz már ide
elmosogattalak és gondosan
magamban elrendeztelek
téged őrző nyikorgó szekrény

tavas

az erdőben még tél
van tábortűz is
ég minek sietni